

Tết

Hầu hết chúng ta thấy yêu thích Tết là do những kỷ niệm trong tiềm thức lúc còn nhỏ, khi không phải lo nghĩ gì. Lớn lên, gồng gánh gia đình, trên có người lớn, dưới có trẻ nhỏ, làm ra nhiều tiền thì không nói làm chi, khó khăn thì Tết là gánh nặng oằn vai. Người thân có lẽ chẳng ai đòi tiền quà gì, nhưng bản phận kẻ làm trụ cột, không lo nổi mâm cao cỗ đầy cúng kiếng gia tiên, không lo nổi manh áo mới cho bầy trẻ thơ, thì nỗi khổ tâm dần vật không ít.

Những năm còn là một học sinh cấp trung học, dịp gần Tết tôi phụ mẹ bán bông tươi trong chợ, nhớ như in hình ảnh hai đứa nhỏ bán vé số tới đứng kế bên rất lâu, chờ vắng người rồi chỉ mấy bó bông héo mà tôi bỏ dưới tấm thùng giấy cạc-tông để chờ tan chợ đem bỏ, thỏ thẻ rằng:

- Anh ơi làm ơn cho tui em xin mấy cái bông đó về cúng ba em!

Tôi nhân lúc mẹ tôi đi mua đồ ăn, mới lén lấy hai bó bông cúc vàng trong xô, cắt ngắn rồi gói giấy báo lại đưa tụi nó. Hồi lâu sau, bà nội hai đứa nó (cũng bán vé số), dắt tới chỗ tôi, hỏi coi có phải tụi nó ăn trộm không. Nhìn tụi nhỏ rách rưới nhưng mặt mũi sáng láng sạch sẽ, đứa nào cũng đang rưng rưng nước mắt, thấy tội không tả được. Giải thích đầu đuôi rồi, nhận được lời cảm ơn khiêm tốn của người bà, và khi bà cháu họ đi, hai đứa nhỏ ngoái đầu nhìn tôi cười sáng trưng. Mẹ tôi đứng sau lưng mắng cười, nói "bán có lời dữ heng."

Mấy mươi năm qua rồi, có lẽ mấy đứa nhỏ đó đều đã trưởng thành, không biết tụi nó trải qua những ngày sống thế nào. Nhưng tôi tin với lòng tự trọng và sự giáo dục tốt đẹp của người bà, cũng như lòng hiếu thảo của tụi nó, thì cuộc đời của tụi nó ít nhiều gì cũng đỡ.

Hồi nhỏ mỗi lần tới Tết là nôn nao gan ruột. Bây giờ lớn rồi chợt nhận ra, nếu Tết chỉ thuần túy là những niềm vui đoàn viên, không mang nặng hình thức, thì con người có lẽ hạnh phúc nhiều hơn chẳng?

Ghi lại
Trần Khắc Tường.